

JOZUA DOUGLAS

BUREAU SPEURNEUS.

en het

Eilandmysterie

JOZUA DOUGLAS

BUREAU SPEURNEUS. *en het*
Eilandmysterie

TEKENINGEN VAN GEERT GRATAMA

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

De mensen in dit boek

Meneer De Bruin

Meneer De Bruin is de gewoonste man ter wereld. Hij vindt het verschrikkelijk om zo gewoon te zijn en daarom hoopt hij dat zijn zoon later beroemd wordt. Want als je een beroemde zoon hebt, ben je zelf ook een beetje beroemd.

Meneer De Bruin is ervan overtuigd dat zijn zoon Lev een bijzonder speur-
neuzentalent heeft. En daarom heeft hij alvast een detective-
bureau voor hem opgericht: Bureau S.P.E.U.R.N.E.U.S. & zoon. Dat staat voor: Sublieme, Puike En Uitmuntende Resultaten Na Echt Uitstekend Spuurwerk.

Lev

Lev is een heel gewone jongen. Hij heeft nergens talent voor, tenminste, dat vindt hij zelf. En hij heeft geen idee wat hij later wil worden. Misschien wordt hij luisterboekentester, nieuwewoordenverzinner of apenboekenschrijver.

Mevrouw Vogelpoel

Margreet Vogelpoel is de nieuwe vriendin van meneer De Bruin. Ze is helderziend, of zoals ze het zelf noemt: hooghelderziend. Daarnaast is ze naar eigen zeggen ook nog eens hooghelderhorend, hooghelderruikend en hoogheldervoelend.

Ze woont sinds kort met haar hond Nostradamus (die ook al helderziend, helderhorend, helderruikend en heldervoelend is) bij Lev en zijn vader. Meneer De Bruin vindt het allemaal geweldig. Hij geniet van zijn helderziende heksenkontje. Nu hoeft hij nooit meer na te denken over wat hij 's avonds wil eten of wat hij de volgende dag gaat aantrekken.

Yara

Yara woont naast Lev. Ze is gek op lezen en daardoor weet ze een heleboel. Haar moeder noemt haar wel eens een wandelende boekenkast. Of een boek op pootjes.

Ze weet dat er insecten bestaan die boeken eten, zoals het papiervisje en de boekenluis. Dat het duurste boek ooit meer dan 50 miljoen euro kostte. En dat kinderen die van lezen houden minder kans hebben om later crimineel te worden.

Prins Hugo Batman Alligator Ferrari

Eigenlijk heet hij gewoon Hugo, maar hij noemt zichzelf Prins Hugo Batman Alligator Ferrari. Dat is zijn artiestennaam. Hij is namelijk vlogger.

Prins Hugo wil dolgraag beroemd worden. Soms lukte dat aardig. Zijn filmpjes over de boekenmaffia en de junglebende gingen de hele wereld over. Maar daarna vergat iedereen hem en kon hij weer opnieuw beginnen.

Daiza

Daiza is de moeder van Yara en de buurvrouw van Lev. Zij is meestal vrolijk en geeft nooit op. Samen met de kinderen heeft ze een detectivebureau: Bureau D.A.I.Z.A. (Dappere Aandachtige Inspecteurs Zonder Angst). Maar dat detectivebureau is er alleen maar om meneer De Bruin te helpen als hij weer eens in de problemen komt.

Er komen natuurlijk nog veel meer mensen voor in dit boek, maar die kom je vanzelf wel tegen.

Complotten

Meneer De Bruin geloofde sinds kort in complotten. Het was begonnen toen ze met z'n drieën een tv-programma over piramides keken.

Mevrouw Vogelpoel had de hele tijd met haar hoofd zitten schudden. 'Daar klopt niets van,' had ze geroepen. 'Dat zijn allemaal leugens. Wat een onzin. Die dingen werden niet zo gebouwd. Dat ging heel anders.'

Lev keek haar verbaasd aan.

'De piramides werden gebouwd door dino's,' zei mevrouw Vogelpoel.

'Dino's?' vroeg Lev.

'Ja, dino's. Hoe dacht je anders dat ze die zware stenen konden verplaatsen?'

'Maar die beesten zijn al miljoenen jaren dood,' zei Lev.

'Pffft. Dat zeggen ze. Maar dat is een leugen. De Egyptenaren hielden ze als huisdier. En die huisdieren namen ze mee in hun graf. Vandaar dat die piramides zo groot zijn. Anders pasten die beesten er niet in.'

Lev was stomverbaasd. 'Maar waarom zijn er dan geen dinomummies?'

'Die hebben ze laten verdwijnen. We mogen het niet weten. Het is een complot. Een geheime samenzwering.'

'Jaja,' zei Lev. 'En de aarde is zeker plat.'

'Plat?' riep mevrouw Vogelpoel. 'Ben je mal. De aarde

is rond. De aarde is een perfecte bol. Dat weet iedereen. Maar bijna niemand weet dat-ie eigenlijk hol is.'

Lev staarde mevrouw Vogelpoel ongelovig aan.

'Jazeker,' zei ze. 'Zo hol als een pingpongbal.'

'En wat zit er dan in de aarde?' vroeg Lev.

'In het binnenste van de aarde wonen aliens,' antwoordde ze. 'Bij de Zuidpool zit een gat en daardoor kunnen ze naar binnen en naar buiten met hun ufo's.'

'Dus eigenlijk zijn het geen buitenaardse wezens, maar binnenaardse wezens,' zei Lev.

Mevrouw Vogelpoel keek hem wazig aan en toen zei ze: 'Klopt, maar wat maakt het uit?'

'Maar waarom leer ik daar niets over op school?' vroeg Lev.

'Omdat ze niet willen dat jij weet hoe de wereld echt in elkaar zit,' zei mevrouw Vogelpoel. 'Ze proberen je te hersenspoelen. Ze willen je dom houden.'

'Wie willen mij dom houden?'

'De aliens.'

'Maar —'

'Luister goed, jongen. Dit is iets wat maar weinig mensen weten.' Ze haalde diep adem en toen zei ze zachtjes: 'Aliens zijn hier de baas. Al eeuwen. Ze vormen een geheime regering.'

Daarna vertelde mevrouw Vogelpoel een merkwaardig en enigszins warrig verhaal waarin zo'n beetje alle bekende historische figuren voorkwamen. Van Julius Caesar tot Willem van Oranje. En van Napoleon tot Kapitein Haak... Ze waren allemaal aliens. Buitenaardse wezens vermomd als mensen.

‘En nog steeds, hè!’ riep mevrouw Vogelpoel. ‘Zo’n beetje alle wereldleiders hebben buitenaards bloed.’

‘Ook onze minister-president?’ vroeg Lev.

‘Nou en of! Zeker weten! Onze minister-president is een akelig koudbloedig ruimtewezentje.’

‘Maar...’

‘Je moet niet luisteren naar wat ze op tv allemaal zeggen. Die lui zitten in het complot,’ zei mevrouw Vogelpoel. ‘Het is bedrog. Het journaal, het jeugdjournaal, alle kranten en alle tijdschriften. Allemaal nepnieuws.’

‘Maar...’

‘Zelfs de *Donald Duck*, jongen,’ zei mevrouw Vogelpoel. ‘En de *O-Zit-Dat-Zo*. En *De Fabeltjeskrant*. Allemaal nep. Ze schrijven braaf wat de aliens willen. En de regering, de politie, het leger... Ze doen er allemaal aan mee. Meesters en juffen trouwens ook. Die zijn niet te vertrouwen. En schrijvers ook niet, vooral kinderboekenschrijvers niet. Vertrouw nooit een kinderboekenschrijver, jongen. Ze proberen je dom te houden.’

Mevrouw Vogelpoel slaakte een diepe zucht.

‘Waarom denk je dat niemand naar de Zuidpool op vakantie gaat?’

‘Omdat het er zo koud is?’ probeerde Lev.

‘Ja, dat zeggen ze. Maar dat is dus helemaal niet waar. Het is er heerlijk. Maar ze willen niet dat we daarheen gaan. Want als je er zou komen, zou je dat gat zien en ontdekken dat de aarde hol is. En dat mogen wij niet weten.’

Mevrouw Vogelpoel ratelde maar door. ‘Waarom

denk je dat er sinds een paar jaar minder Mozart op de radio is?’ Ze keek Lev en zijn vader vragend aan.

Lev zei niets en meneer De Bruin haalde zijn schouders op.

‘Van Mozart word je slim,’ zei ze. ‘En dat willen ze niet. Ze willen ons dom houden. Dat is ook precies de reden waarom er zo veel spelshows op tv zijn. Daar heb je geen hersens voor nodig. En de sudoku’s in de krant, die maken ze bewust steeds makkelijker, zodat we niet al te slim worden.’

‘Dat is waar!’ riep meneer De Bruin. ‘Die sudoku’s zijn tegenwoordig echt veel te makkelijk. Ik ben er steeds sneller mee klaar.’

‘Katten zijn ook aliens,’ zei mevrouw Vogelpoel. ‘Heb je wel eens een kat horen spinnen? Niemand begrijpt waarom ze dat doen. Zelfs de briljantste wetenschappers hebben geen idee. Maar het is heel simpel. Als ze spinnen sturen ze informatie door naar de andere aliens. Het is pure telepathie wat die katten doen.’

‘Grappig,’ zei meneer De Bruin. ‘Zo heb ik het nog nooit bekeken. Maar het klinkt op zich best logisch.’

Lev vond het helemaal niet logisch, maar meneer De Bruin was om. Hij besloot zich erin te verdiepen en sindsdien was niets meer wat het leek.

Niets klopte. Alles was anders dan hij altijd had gedacht.

Dat was allemaal in één maand gebeurd. Het was ongelooflijk hoe iemand in zo'n korte tijd zo kon doordraaien, bedacht Lev. Maar zijn vader was altijd al een beetje maf geweest. Dus zo vreemd was het nou ook weer niet.

Eerst was het allemaal niet zo erg. Maar op een dag ging het helemaal mis.

HOOFDSTUK 2

Hans Grietje

‘De aliens hebben het gedaan,’ riep meneer De Bruin. Hij schraapte zijn keel. ‘Hans Grietje is ontvoerd door aliens. Dat kan niet anders.’

‘Klopt,’ zei Margreet. ‘Die jongen wist te veel. En toen moesten ze wel.’

Lev zat met zijn vader en mevrouw Vogelpoel voor de televisie. Ze hadden hun bord op schoot en keken naar het journaal van zes uur.

Er was een item te zien over de geheimzinnige verdwijning van Hans Grietje. Een jaar was hij nu al vermist. En niemand wist wat er was gebeurd.

Hans Grietje werd voor het laatst gezien op Wiermonnikoog, een klein waddeneiland met nog geen duizend inwoners. Hij had een huisje geboekt, zijn tas gepakt en de veerboot genomen. Daarna was hij naar zijn verblijf gefietst en spoorloos verdwenen. De beheerder van het huisje vond een week later alleen nog zijn fiets terug. Die stond keurig tegen de veranda geparkeerd.

Waarschijnlijk verdween Hans op de dag van aankomst, want het bed was onbeslagen. Er was geen spoor van hem te vinden. Alles was nog keurig schoon, er lag zelfs geen kruimeltje op de vloer. Alsof er niemand was geweest.

Hans leek wel van het eiland verdwenen. En niet

met de veerpont. Want op de boot hingen camera's en daarop was hij niet te zien.

Hoofdagent Harry Holle van Wiermonnikoog verscheen in beeld. 'Wij hebben geen sporen van een misdrijf gevonden. We hebben helemaal niets gevonden. En daarom denken we dat Hans Grietje vrijwillig vermist is.'

'Vrijwillig vermist?' vroeg de verslaggever.

'De heer Grietje wilde kennelijk verdwijnen,' zei de hoofdagent. 'Misschien is hij met een vissersboot doorgereisd naar Noorwegen of Engeland, wie zal het zeggen? Misschien wilde hij een nieuw leven beginnen. Dat komt voor, nietwaar?'

'Weet u zeker dat het geen zelfmoord was?' vroeg de verslaggever.

'We hebben geen lijk gevonden,' was het antwoord. 'Bij zelfmoord hadden we toch een lichaam moeten vinden, waar of niet?'

'Misschien is hij de zee in gelopen en meegevoerd door de golven?'

'Met zijn weekendtas? U denkt dat hij met tas en al de zee in is gewandeld? Dat lijkt me toch vrij onlogisch, niet? Kijk, die tas was weg en dat is een belangrijke aanwijzing. En daarom vermoeden we dat hij uit zichzelf is vertrokken.'

'Misschien was hij getuige van een moord?' opperde de verslaggever. 'En toen hebben ze hem ook maar vermoord. En daarna zijn tas gestolen.'

De hoofdagent fronste ongeduldig zijn wenkbrauwen. 'Maar er is verder niemand vermist! En dus ook niemand vermoord. We hebben ook nog

aan een ongeluk gedacht,' ging hij verder. 'Maar er rijden bijna geen auto's op het eiland. En de auto's dié er rijden, hebben we gecontroleerd. Een ongeluk lijkt ons onwaarschijnlijk.'

De verslaggever knikte. 'Dank voor uw uitleg. Dan gaan we nu terug naar de studio.'

De presentator van het nieuwsprogramma kwam in beeld. 'Niet iedereen is het met de politie eens,' zei hij. 'Gerrit Grietje, de vader van het slachtoffer, heeft zo zijn bedenkingen.'

Er kwam een grote, brede man in beeld. Hij had een ruige, grijze baard en droeg een legerpetje.

‘Hansjepansje zou nooit van z’n leven zomaar weggaan,’ zei meneer Grietje. ‘Het is een vrolijke vent. Hij is vaak alleen, maar hij heeft geen problemen en hij houdt veel van het leven.’

‘Wat denkt u dan dat er is gebeurd?’ vroeg de verslaggever.

‘Mijn zoon is ontvoerd,’ zei meneer Grietje beslist. ‘Het is een complot. Ik weet het zeker. De aliens zitten erachter. En de geheime dienst en de politie en de hele regering. Er gebeuren rare dingen op dat eiland.’

‘Maar waarom zouden ze dan juist uw zoon moeten hebben?’

‘Hij wist te veel. Iedereen die te veel weet wordt ontvoerd. Da’s algemeen bekend.’

‘Zie je wel,’ riep meneer De Bruin. ‘Meneer Grietje zegt het ook. De aliens zitten erachter en de geheime dienst en de politie en de hele regering. Het is een complot. Wedden?’

‘Er gebeuren vreemde dingen op Wiermonnikoog,’ zei mevrouw Vogelpoel. ‘Die Hans heeft iets ontdekt wat hij niet mocht ontdekken.’ Ze sloot haar ogen. ‘O, ik krijg ineens een visioen!’ riep ze. ‘Ja, ik zie het. Ik zie het heel helder. Hij is ontvoerd. Ach, die arme Hans. Kijk hem daar zitten.’

‘O, handig,’ zei Lev. ‘Waar zit hij? Dan halen we hem meteen even op.’

Ze opende haar ogen. ‘Dat blijft een beetje vaag,’ antwoordde mevrouw Vogelpoel. ‘Maar ik zie wel wie het heeft gedaan. Het was de minister-president. Hij heeft hem laten ontvoeren.’

De hond van mevrouw Vogelpoel begon te blaffen.

‘Zie je wel,’ riep ze verrukt. ‘Nostradamus zegt het ook.’

‘Dan zit hij waarschijnlijk op Joelland,’ zei meneer De Bruin.

‘Grote kans,’ zei mevrouw Vogelpoel.

‘Op Joelland?’ vroeg Lev.

‘Weet je dat niet?’ antwoordde ze. ‘Heb je dat niet gehad bij topo? Nee? Schandalig! Ieder kind zou dit soort dingen moeten leren. Joelland is een geheim eiland in de Noordzee. Daar brengen ze mensen naartoe die te veel weten.’

Ze draaide zich naar meneer De Bruin. ‘Iemand moet iets doen, Hendrik. We moeten in actie komen. We moeten iets doen voor het te laat is.’

Meneer De Bruin schraapte zijn keel. ‘Je hebt helemaal gelijk, heksenkontje,’ zei hij. ‘Ik denk dat we weer aan het werk moeten. De politie doet niets. We gaan die arme Hans opsporen. We gaan naar Wiermonnikoog. En misschien wel naar Joelland. Ga je tas maar pakken, Lev. We vertrekken vanavond nog.’

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

© 2023 Jozua Douglas
Voor deze uitgave:
© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving en illustraties: © Geert Gratama

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6616 7
ISBN e-book 978 90 261 6726 3
ISBN audioboek 978 90 261 6725 6
NUR 283, 282